

Sygn. akt VII U 1883/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Popielińska

Protokolant: st. sekr. sądowy Adrianna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 08 stycznia 2014 r. w Gdańsku

sprawy K. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania K. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 23 lipca 2013 r. nr (...)

I. Zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznaje ubezpieczonemu K. S. prawo do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych od dnia 10 maja 2013r.;

II. nie stwierdza odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

/ Na oryginale właściwy podpis. /

Sygn. akt VII U 1883/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 lipca 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu K. S. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa, przewidzianych przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. nr 153 poz. 1227 ze zm.), dalej: ustawa. Organ rentowy podał, iż nie uwzględnił ubezpieczonemu do stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach okresów pracy wykonywanej w szczególnych warunkach w okresie od dnia 03 marca 1986 r. do dnia 30 kwietnia 1988 r. w (...) Spółdzielni Pracy (...) w S. na stanowisku zbrojarza betoniarza – w ocenie pozwanego bowiem środkiem dowodowym potwierdzającym pracę w szczególnych warunkach jest świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub świadectwo pracy wystawione przez pracodawcę lub jego następcę prawnego według wzoru określonego w § 2 ust. 2 rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. nr 8 poz. 43) (tom III k. 49 akt rentowych).

Odwołanie od powyższej decyzji pozwanego organu rentowego wniósł ubezpieczony K. S., wskazując, iż w latach 1970-1998 oraz kolejnych pracował jedynie na stanowisku zbrojarza w szczególnych warunkach (k. 2 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zaprezentowaną w spornej decyzji. Dodatkowo wyjaśnił, iż wnioskodawca przedłożył ponownie oryginały świadectw pracy z innych okresów zatrudnienia z 1988 r. – jednakże w braku świadectw wykonywania pracy w warunkach szczególnych także te okresy nie zostały zaliczone do stażu pracy w warunkach szczególnych (k. 3-4 akt sprawy).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony K. S., urodzony dnia (...), z zawodu zbrojarz po zasadniczej szkole zawodowej, w dniu 18 kwietnia 2013 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniosek o emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach. Ubezpieczony nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego. Wymagany wiek 60 lat ubezpieczony ukończył w dniu 10 maja 2013 r. Ubezpieczony nie pozostaje w stosunku pracy.

okoliczności bezsporne, vide: wniosek ubezpieczonego o emeryturę – tom III k. 1-3 akt rentowych

W toku postępowania przed organem rentowym ubezpieczony udowodnił według stanu na dzień 01 stycznia 1999 r. staż sumaryczny 28 lat, 1 miesiąc i 6 dni – w tym 27 lat, 9 miesięcy i 22 dni okresów składkowych oraz 3 miesiące i 14 dni okresów nieskładkowych – jednakże nie udowodnił wymaganych 15 lat pracy w warunkach szczególnych, a jedynie 7 lat i 10 dni.

dowód: karta przebiegu zatrudnienia ubezpieczonego – tom III k. 48 akt rentowych

Zaskarżoną w sprawie decyzją z dnia 23 lipca 2013 r. pozwany organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa, tj. wobec nie udowodnienia wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach oraz nie rozwiązania stosunku pracy.

dowód: decyzja pozwanego o odmowie prawa do emerytury z dnia 23 lipca 2013 r. – tom III k. 49 akt rentowych

W okresie od dnia 03 marca 1986 r. do dnia 30 kwietnia 1988 r. ubezpieczony K. S. był zatrudniony w (...) Spółdzielni Pracy (...) w S. na stanowisku zbrojarza betoniarza. W powyższym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace zbrojarskie.

Przedsiębiorstwo zajmowało się zarówno (...), jak i (...) – m.in. korty tenisowe w S..

Praca ubezpieczonego polegała wyłącznie na wykonywaniu prac zbrojarskich, wykonywaniu zbrojeń w budynkach, skręcaniu konstrukcji zbrojeniowych. Zbrojenia wykonywane były na podstawie planów i rysunków. Do obowiązków ubezpieczonego należało także dźwiganie (wszystkie materiały budowlane, z którymi pracował ubezpieczony jako zbrojarz, transportowane ówczesnie były ręcznie).

Skarżący nie zajmował się pracami betoniarskimi w zakładzie pracy zajmowali się cieśle, którzy w sytuacji błędnego oszalowania dokonywali poprawek betonując.

Jedynie sporadycznie, kiedy kończono dany etap budowy danego obiektu, ubezpieczony tak samo jak inni pracownicy wspomagał czasami w pracy cieśli, betoniarzy, murarzy czy też płytkarzy. Zdarzało się to o tyle rzadko, że przy kończeniu jednej inwestycji, zbrojarze zajmowali się zazwyczaj już pracami zbrojarskimi na kolejnej budowie.

Ze spornego okresu ubezpieczony nie uzyskał świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

Następnie w okresie od dnia 01 września 1990 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. ubezpieczony był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Budowlanym (...) w G. na stanowisku zbrojarza oraz murarza płytkarza. W powyższym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał również prace zbrojarskie.

Łącznie w powyższym zakładzie pracy ubezpieczony pracował do dnia 31 maja 2000 r.

Przedsiębiorstwo zajmowało się budownictwem ogólnym, bez skonkretyzowanego profilu zleceń – zarówno (...), jak i (...), w tym m.in. obiekty przemysłowe w G. przy ul. (...). Zatrudnianych w spornym okresie było ok. 100 pracowników.

Do obowiązków pracowniczych ubezpieczonego należało gięcie, cięcie drutów, zbrojenie ścian jako początkowy etap budowy, po czym inni pracownicy zajmowali się zamykaniem konstrukcji oraz betonowaniem. Ogół jego obowiązków można było określić jako konstruowanie szkieletów konstrukcji żelbetonowych ze stali zbrojeniowej za pomocą nożyc, gilotyń, szlifierki, spawarki, kluczy i młotka.

dowód: świadectwo pracy z dnia 31 maja 2000 r. – tom II k. 11 akt rentowych, świadectwo pracy z dnia 29 kwietnia 1988 r. – tom III k. 35 akt rentowych, akta osobowe – dwie osobne teczki w aktach sprawy, zeznania ubezpieczonego – protokół skrócony k. 33 i 43 akt sprawy, protokół elektroniczny k. 35 i 41 akt sprawy, zeznania świadka J. P. – protokół skrócony k. 34, protokół elektroniczny k. 35 akt sprawy, zeznania świadka A. M. – protokół skrócony k. 42 akt sprawy, protokół elektroniczny k. 41 akt sprawy, akta kapitałowe świadka J. P.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach niniejszej sprawy, aktach rentowych pozwanego organu (w tym aktach kapitałowych świadka J. P.) oraz aktach osobowych ubezpieczonego ze spornego okresu, których prawdziwość i rzetelność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia jej wiarygodności z urzędu.

Podstawę ustaleń stanu faktycznego stanowiły także zeznania świadków J. P. i A. M., bowiem jako osoby obce, nie zainteresowane wynikiem postępowania, a jednocześnie zatrudnione w spornym okresie w tym samym zakładzie pracy, w ocenie Sądu zasługują na walor wiarygodności, tym bardziej, że jego zeznania razem z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w tym wyjaśnieniami wnioskodawcy, tworzą zwartą i logiczną całość.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych odwołanie skarżącego K. S. jest zasadne i z tego tytułu zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem niniejszego postępowania była kwestia ustalenia prawa ubezpieczonego do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Wyniki przeprowadzonego przez Sąd postępowania dowodowego wykazały, że wnioskodawca legitymuje się wymaganym 15-letnim stażem pracy w szczególnych warunkach, co sprawia, iż stanowisko organu emerytalnego odmawiające wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury, nie jest słuszne.

Ogólne zasady nabywania prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po 1948 r. zostały uregulowane w treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 nr 153 poz. 1227 ze zm.), dalej: ustawa, zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, tj. spełniają łącznie następujące warunki:

1) legitymują się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat dla mężczyzn, 60 lat dla kobiet,

2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej: 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet,

3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Podkreślenia wymaga, iż art. 184 ust 2 powyższej ustawy zmieniony został przez art. 1 pkt 20 ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2012 r. nr 637) z dniem 01 stycznia 2013r., co skutkuje tym iż od 01 stycznia 2013 r. celem uzyskania uprawnienia do emerytury w warunkach szczególnych nie ma konieczności spełniania przez ubezpieczonych przesłanki rozwiązania stosunku pracy.

Aktem wykonawczym, do którego odsyła ustawa, jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Stosownie do treści § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,

2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W wykazie A – prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego – stanowiącym załącznik do rozporządzenia w dziale V (W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych) pod pozycją 4 wskazano prace zbrojarskie i betoniarskie.

Wskazać również należy, iż zgodnie z przepisem § 2 ust. 1 i 2 powołanego wyżej rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy natomiast, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2).

Trzeba jednak zwrócić uwagę, że zgodnie z utartą praktyką i orzecznictwem w postępowaniu przed sądem okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r. III UZP 48/84), a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi.

Bezspornym jest, iż ubezpieczony w dniu 10 maja 2013 r. osiągnął 60 rok życia. Wnioskodawca na dzień złożenia wniosku udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 25 lat, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego i nie pozostaje również w stosunku pracy – co biorąc pod uwagę brzmienie art. 184 ust. 2 ustawy od dnia 01 stycznia 2013 r. pozostaje okolicznością w sprawie bez znaczenia.

Przedmiotem sporu pozostawało ustalenie, czy za pracę w szczególnych warunkach – prace zbrojarskie i betoniarskie – uznać można było sporne okresy zatrudnienia ubezpieczonego:

1. od dnia 03 marca 1986 r. do dnia 30 kwietnia 1988 r. w (...) Spółdzielni Pracy (...) w S.

2. od dnia 01 września 1990 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. w Przedsiębiorstwie Budowlanym (...) w G..

W ocenie Sądu Okręgowego, fakt wykonywania przez ubezpieczonego pracy w szczególnych warunkach na stanowisku zbrojarza (nie zbrojarza betoniarza) w w/w okresach znajduje potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym (świadczenia pracy, akta osobowe). Niewątpliwie faktyczny rodzaj pracy ubezpieczonego został potwierdzony zeznaniami świadków – współpracowników ubezpieczonego z okresu zatrudnienia w R. (obydwoje świadkowie) oraz także z M. (świadek J. P.) – którzy zgodnie wskazali, iż wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał w warunkach szczególnych prace zbrojarskie. Należy wskazać, iż świadkowie ci stanowili wiarygodne osobowe źródła dowodowe dla Sądu, ponieważ pracowali w zakładach pracy okresach co do zasady pokrywających się z zatrudnieniem tam ubezpieczonego. Świadek J. P. (murarz) pracował w (...) Spółdzielni Pracy (...) w S. w latach 1986-1988 (dokładnie tych samych do ubezpieczonego) a w Przedsiębiorstwie Budowlanym (...) w G. w latach 1990-1995, zaś świadek A. M. był zatrudniony w (...) Spółdzielni Pracy (...) w S. w latach 70. i 80. XX wieku. Obydwoje świadkowie w sposób zbliżony i dla Sądu wiarygodny opisywali rodzaj i dokładne zadania, jakie wnioskodawca wykonywał w spornych okresach – nadto w ocenie Sądu mieli oni obiektywną możliwość posiadania wiedzy na temat rodzaju i charakteru pracy ubezpieczonego, mając z nim praktycznie codzienną styczność – świadek M. w zakresie pracy w (...) Spółdzielni Pracy (...) w S., gdzie pracowali na tym samym odcinku prac, zaś świadek P. w Przedsiębiorstwie Budowlanym (...) w G., który bezpośrednio widział go cyklicznie wyłącznie przy pracach zbrojarskich.

W sposób całkowicie analogiczny opisywali oni stanowisko pracy ubezpieczonego jako zbrojarza, jak również wykonywane przez niego prace. I tak, ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż (...) Spółdzielnia Pracy (...) w S. zajmowało się zarówno (...), jak i (...) – m.in. korty tenisowe w S.. Praca ubezpieczonego w tym zakładzie polegała wyłącznie na wykonywaniu prac zbrojarskich, wykonywaniu zbrojeń w budynkach, skręcaniu konstrukcji zbrojeniowych. Zbrojenia wykonywane były na podstawie planów i rysunków. Do obowiązków ubezpieczonego należało także dźwiganie (wszystkie materiały budowlane, z którymi pracował ubezpieczony jako zbrojarz, transportowane ówczesne były ręcznie). Skarżący nie zajmował się pracami betoniarskimi w zakładzie pracy zajmowali się cieśle, którzy w sytuacji błędnego oszalowania dokonywali poprawek betonując. Jedynie sporadycznie, kiedy kończono dany etap budowy danego obiektu, ubezpieczony tak samo jak inni pracownicy wspomagał czasami w pracy cieśli, betoniarzy, murarzy czy też płytkarzy. Zdarzało się to o tyle rzadko, że przy kończeniu jednej inwestycji, zbrojarze zajmowali się zazwyczaj już pracami zbrojarskimi na kolejnej budowie. Z kolei Przedsiębiorstwo Budowlane (...) w G. zajmowało się budownictwem ogólnym, bez skonkretyzowanego profilu zleceń – zarówno (...), jak i (...), w tym m.in. obiekty przemysłowe w G. przy ul. (...). Zatrudnianych w spornym okresie było ok. 100 pracowników. Do obowiązków pracowniczych ubezpieczonego należało gięcie, cięcie drutów, zbrojenie ścian jako początkowy etap budowy, po czym inni pracownicy zajmowali się zamykaniem konstrukcji oraz betonowaniem. Ogół jego obowiązków można było określić jako konstruowanie szkieletów konstrukcji żelbetonowych ze stali zbrojeniowej za pomocą nożyc, gilotyny, szlifierki, spawarki, kluczy i młotka.

Tym samym w ocenie Sądu Okręgowego niezasadnym było podzielenie zarzutów pozwanego organu rentowego w zakresie braku świadectw pracy w warunkach szczególnych z obydwu w/w okresów zatrudnienia ubezpieczonego – bowiem także bez nich pozostały zgromadzone w sprawie materiały dowodowe pozwala bez wątpienia przyjąć, iż ubezpieczony w spornych okresach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych wykonywał prace zbrojarskie.

Równocześnie Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia – zgłoszonego niejako w ramach odwołania (gdzie wskazano żądanie zaliczenia zatrudnienia od 1970 r.) i podtrzymanego w ramach przesłuchania na rozprawie w dniu 08 stycznia 2014 r. – żądania zaliczenia do stażu pracy w warunkach szczególnych także okresu pracy skarżącego od dnia 19 czerwca 1972 r. do dnia 30 grudnia 1978 r. w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) na stanowisku zbrojarza (świadczenia pracy – tom III k. 32 akt rentowych) – jako że ubezpieczony poza świadectwem pracy nie przedstawił żadnej innej dokumentacji mogącej świadczyć o faktycznym charakterze, rodzaju i wymiarze jego pracy w tym zakładzie ani świadków jego pracy, jak również nie złożył w tym zakresie żadnych wniosków dowodowych. Tym samym należało uznać w ocenie Sądu, iż pozwany organ rentowy prawidłowo powyższego okresu do stażu pracy w warunkach szczególnych nie uwzględnił.

Okoliczność ta pozostaje jednakże bez znaczenia, bowiem uznane przez Sąd Okręgowy w ramach przeprowadzonego postępowania dowodowego okresy zatrudnienia ubezpieczonego oznaczają bowiem przyjęcie, iż prace zbrojarskie w warunkach szczególnych wykonywał on stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przez przeszło 17 lat – zatem w zakresie wystarczającym do przyznania wnioskowanego świadczenia w postaci emerytury w obniżonym wieku z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

W ocenie Sądu Okręgowego, wobec udowodnienia wykonywania stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych, ubezpieczony K. S. spełnił wszystkie przesłanki dla nabycia emerytury w obniżonym wieku, ponieważ osiągnął 60 rok życia, na dzień złożenia wniosku udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 25 lat, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, a także spełnił przesłankę udokumentowania stażu co najmniej 15 lat pracy wykonywanej w szczególnych warunkach.

W tym miejscu zwrócić także należy uwagę na to, iż zgodnie z brzmieniem art. 118 ust. 1a ustawy, w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Należy podkreślić, że zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 września 2007 r. OTK-A 2007/8/97 powyższy przepis należy rozumieć w ten sposób, że za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uznaje się dzień wpływu prawomocnego orzeczenia tylko w sytuacji, gdy za nie ustalenie tych okoliczności nie ponosi odpowiedzialności organ rentowy.

Zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie okoliczności, na podstawie których Sąd uznał odwołanie ubezpieczonego za zasadne zostały ostatecznie wyjaśnione w drodze uzupełnienia materiału dowodowego o zeznania świadków i ubezpieczonego wyjaśniające zakres obowiązków i charakter pracy ubezpieczonego, co uzasadnia zastosowanie dyspozycji art. 118 ust. 1a ustawy poprzez wnioskowanie a contrario.

W konkluzji Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami, w punkcie 1 wyroku zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego z dnia 23 lipca 2013 r. i przyznał ubezpieczonemu K. S. prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach od dnia 10 maja 2013 r. (tj. od dnia ukończenia wieku 60 lat jako spełnienia ostatniej przesłanki ustawowej przyznania świadczenia). Sąd Okręgowy wziął pod uwagę fakt, iż wniosek o emeryturę ubezpieczony złożył w dniu 18 kwietnia 2013 r. oraz dyspozycję art. 129 ust. 1 cyt. ustawy, zgodnie z którym świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca w którym zgłoszono wniosek.

Działając zaś na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy, Sąd wnioskując a contrario, w punkcie 2 wyroku nie stwierdził odpowiedzialności pozwanego organu rentowego za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, mając na uwadze fakt, iż dopiero wyniki niniejszego postępowania dowodowego pozwoliły na poczynienie wiążących ustaleń co do charakteru zatrudnienia ubezpieczonego, mającego wpływ na jej prawo do wnioskowanego świadczenia.

SSO Monika Popielińska